

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 294/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5, čl. 44 ods. 3, 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp/24/2013 z 3. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2014 doručená elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená originálom podania osobne 20. augusta 2014, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 20

ods. 1, 4 a 5, čl. 44 ods. 3, 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽp/24/2013 z 3. júna 2014.

Podaním doručeným ústavnému súdu 29. mája 2015 sťažovateľka v zmysle § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) doplnila svoju sťažnosť splnomocnením z 21. mája 2015 udeleným advokátovi JUDr. Stanislavovi Jakubčíkovi, aby ju v konaní pred ústavným súdom zastupoval.

Ako zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, sťažovateľka namieta, že najvyšší súd tým, že označeným rozsudkom potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 S/99/2012-46 zo 14. júna 2013, ktorým krajský súd konanie zastavil z dôvodu, že *„žaloba je podaná neoprávnenou osobou, ktorá nemala v správnom konaní postavenie účastníka konania a ani v žalobe riadne nešpecifikovala, ako sa cíti na svojich právach a oprávnených záujmoch dotknutá“*. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu Bratislava sp. zn. A-2011/1584-DLD z 27. mája 2011, ktorým bolo v časti zmenené a vo zvyšku potvrdené rozhodnutie Bratislavy - Starého Mesta sp. zn. 8050/1993/2011/URS/Bud/A-2. Podľa sťažovateľky priamo zasahuje do vlastníckych práv sťažovateľky ako vlastníčky NTL plynovodu DN150 uloženej vo verejnej komunikácii oddeľujúcej pozemok stavebníka a pozemok vo vlastníctve sťažovateľky, čím došlo k porušeniu jej základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to v rozpore s čl. 20 ods. 4 a 5 ústavy.

Tým, že krajský súd konanie o žalobe, v ktorej sťažovateľka podľa svojho názoru *„podrobne odôvodnila jej postavenie účastníčky, a teda osoby oprávnenej na podanie žaloby“*, vec podľa nej nesprávne právne posúdil a *„odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom po uvedení súdom ako sa jemu javí vec v zmysle ust. §118 ods. 1, ods. 2 OSP navrhnuť vykonanie dokazovanie, výsledkom ktorého by bolo preukázanie, že užívanie žalobkyňou susediacej stavby v jej vlastníctve je zamýšľanou stavbou dotknuté“*. Dodala, že jej *„bolo odopreté právo ako účastníčke konania namietať prípadný nesúlad stavebnej dokumentácie so schváleným územným rozhodnutím. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa*

žiadala, aby jej boli doručené napadnuté rozhodnutia, aby sa ako potenciálne dotknutá účastníčka konania – vlastníčka susednej stavby mohla vyjadriť, či v stavebnom konaní boli dodržané podmienky územného konania. Postupom súdu prvého stupňa ako aj postupom oboch správnych orgánom bola žalobkyni odňatá možnosť aktívne sa zúčastniť dotknutého stavebného konania, resp. súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí.“.

K okolnostiam porušenia jej základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka s poukazom na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 119/03, sp. zn. II. ÚS 200/09, sp. zn. II. ÚS 410/06 uviedla, že hoci najvyšší súd označil otázku, či sťažovateľka mala byť účastníčkou dotknutého stavebného konania, v konečnom dôsledku sa obmedzil na konštatovanie, že sťažovateľka „nesplňa ani jednu podmienku v ust. § 59 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. bez toho, aby toto konštatovanie odôvodnil presvedčivou právnou úvahou. Takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konečnom dôsledku popiera právo sťažovateľky na prístup k súdu a na spravodlivé konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa síce pripojil k dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa, avšak bez toho, aby sa vysporiadal s právne relevantnými námietkami sťažovateľky, ktoré uviedla v odôvodnení odvolania (a ku ktorým sa teda nemohol vyjadriť súd prvého stupňa), a teda pripojenie sa k dôvodom súdu prvého stupňa nemožno považovať za vysporiadanie sa s týmito odvolacími námietkami (podrobne sú rozvedené v časti I. tejto sťažnosti). Takýto postup súdu druhého stupňa je opäť v rozpore s právom sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.“. Sťažovateľka je tiež toho názoru, že výklad § 59 ods. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov osvojený najvyšším súdom je v rozpore s požiadavkou čl. 152 ods. 4 ústavy na výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou.

Sťažovateľka „má za to, že postupom všetkých štátnych orgánov jej bola odňatá možnosť konať pred príslušnými stavebnými orgánmi, a teda jej bolo odňaté aj právo na poskytnutie a využitie právnej pomoci v konaní pred týmito orgánmi na ochranu jej práv a právom chránených záujmov, pričom nebolo rešpektované právo sťažovateľky na

rovnaké postavenie ako u ostatných účastníkov konania, a to len v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia naplnenia podmienky účasti v konaní podľa § 59 ods. 1 písm. b/ zák. č. 50/1976 Zb. všetkými dotknutými orgánmi.“

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy je sťažovateľka toho názoru „že nepriznaním práva byť účastníkom konania, v ktorom sa z úradnej moci rozhoduje o zásahu do majetku v jej vlastníctve, dochádza k nepriamemu a nedôvodnému porušeniu jej práva vlastníť majetok a nerušene ho užívať“.

Sťažovateľka „v dotknutom konaní si chcela uplatniť právo byť účastníkom konania aj z dôvodu, aby sa mohla uistiť, že v dôsledku navrhovanej stavby nebudú znehodnotenú výhľadové pomery nie samotnou realizáciou stavby, ale jej realizáciou v rozpore s platným územným plánom a v rozpore s platným územným rozhodnutím. Toto právo účastníka konania bolo sťažovateľke všetkými dotknutými štátnymi orgánmi odopreté. Takýto postup je v rozpore so zásadami uznanými Slovenskou republikou v Aarhuskom dohovore, ako aj obsiahnutými v čl. 44 ods. 3 a ods. 4 Ústavy SR. Sťažovateľka bola proste hrubou úradnou silou vylúčená z práva chrániť si svoje práva a zároveň dohliadať na ochranu verejného záujmu v oblasti životného záujmu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, ods. 4 a ods. 5, čl. 44 ods. 3 a ods. 4, čl. 46 ods. 1 a ods. 2 a čl. 47 ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. júna 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp/24/2013 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. júna 2014, sp. zn. 3 Sžp/24/2013 sa zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp/24/2013 znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 44 ods. 3 ústavy nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky.

Podľa čl. 44 ods. 4 ústavy štát dbá o šetrné využívanie prírodných zdrojov, o ekologickú rovnováhu a o účinnú starostlivosť o životné prostredie a zabezpečuje ochranu určeným druhom voľne rastúcich rastlín a voľne žijúcich živočíchov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Podľa § 59 ods. 1 stavebného zákona účastníkmi stavebného konania sú: a) stavebník, b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich

vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté, c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu, d) stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba, e) projektant v časti, ktorá sa týka projektu stavby.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 v prvom rade rozhodnutím vydaným v stavebnom konaní, konkrétne konaní o povolení stavby umiestnenej na pozemku oddelenom od pozemku sťažovateľky verejnou komunikáciou, na ktorej sa ale nachádza NTL plynovod DN150 vo vlastníctve sťažovateľky, ku ktorému sa bez jej súhlasu má plánovaná stavba len na základe kladného vyjadrenia Slovenského plynárenského priemyslu, a. s., pripojiť. Tieto skutočnosti ju majú tiež oprávňovať byť účastníčkou stavebného konania podľa § 59 ods. 1 písm. b) stavebného zákona. Pokiaľ teda správne orgány jej toto postavenie odopreli a následne ich stanovisko podporili krajský súd zastavením konania o jej žalobe a najvyšší súd potvrdením tohto rozhodnutia, zamedzili sťažovateľke brániť jej základné práva. Ak navyše najvyšší súd neposkytol dostatočné a zrozumiteľné odôvodnenie svojho právneho záveru, keď sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa práve výkladu § 59 ods. 1 stavebného zákona a osvojil si jeho ústavne-nekonformný výklad, bolo jej základné právo na spravodlivý proces ďalej popierané. Spomenula, že z obdobných dôvodov bola vylúčená z konania o umiestnení totožnej stavby, čo je dôvod, pre ktorý už v tejto fáze konania nemohla uplatniť námietky týkajúce sa obáv zo zhoršenia kvality života a bývania umiestnením stavby v rozpore s územným plánom a potenciálne aj s územným rozhodnutím. Sťažovateľka je toho názoru, že zamedzením prístupu do stavebného konania došlo tiež k porušeniu jej základného práva podľa čl. 44 ods. 2 a 3 ústavy.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon je chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01).

Najvyšší súd svoje rozhodnutie potvrdil uznesenie krajského súdu ako vo výroku vecne správne, berúc do úvahy argument vlastníctva NTL plynovodu, odôvodnil takto: *«K argumentácii žalobkyne, že je stavebníčkou a vlastníčkou NTL plynovodu DN 150, vedeného pozdĺž [REDAKOVANÉ] na zdôraznenie správnosti záverov krajského súdu odvolací súd dopĺňa: Je pravdou, že v zmysle rozhodnutia Okresného úradu Bratislava I č. ŽP-01143, 02748, 00183/99-E-H/158-Ká zo dňa 26.07.1999 bola žalobkyňa stavebníčkou stavby: „plynovod DN 150“, zrealizovanej na pozemku parc. č. 21 514/1, 2116/2 a 2047/9 k. ú. E.. V roku 1999 bol predmetný plynovod daný do užívania spoločnosti Slovenský plynárenský priemysel, a. s. Z uvedených ustanovení zákona vyplýva, že prevádzkovateľ*

siete - Slovenský plynárenský priemysel, a.s., uzatvára zmluvy o prístupe do prepravnej siete a zmluvy o pripojení k prepravnej sieti s každým, kto o to požiada za splnenia podmienok prístupu a pripojenia k prepravnej sieti. Otázka vysporiadania vzťahov medzi stavebníkom prípojky plynovodu a prevádzkovateľom siete nie je predmetom stavebného konania.

Pre úplnosť posúdenia otázky, či žalobkyňa mala byť účastníkom predmetného stavebného konania je potrebné zdôrazniť, že zákon č. 50/1976 Zb. v § 59 ods. 1 písm. b/ stanovuje za účastníka stavebného konania aj toho, kto má vlastnícke právo k susediacim pozemkom a stavbám na týchto pozemkoch. Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že výstavba prípojky plynovodu uvedenú zákonnú podmienku nespĺňa. V prvom rade z dôvodu, že predmetná plynová prípojka sa podľa predloženej dokumentácie nenachádza na povrchu susediaceho pozemku - na povrchu verejnej komunikácie, ale ide o stavbu vybudovanú pod zemským povrchom teda stavbu podzemnú. Len stavba nachádzajúca sa na povrchu susediaceho pozemku, môže vo vzťahu k jej vlastníkovi založiť procesné právo byť účastníkom takéhoto typu konania. Žalobkyňa nepreukázala, že by sa na povrchu verejnej komunikácie, ktorá bezprostredne susedí s pozemkom stavebníkov, nachádzala stavba patriaca do jej vlastníctva, preto jej právo byť účastníkom konania o povolení predmetnej stavby nevzniklo. Z uvedeného dôvodu nemohol súd postupovať v intenciách § 250b ods. 2 O. s. p. a preto príslušnému stavebnému orgánu neuložil povinnosť doručiť žalobkyni predmetné rozhodnutie.»

Ústavný súd musí konštatovať, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd náležite vysvetlil, prečo na základe odvolania sťažovateľky uznesenie krajského súdu, ktorým bolo konanie o žalobe sťažovateľky zastavené, potvrdil, pričom jeho závery vrátane výkladu § 59 ods. 1 písm. b) ústavy možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Najvyšší súd sa tiež vysporiadal s tvrdením, že vlastníctvo k NTL plynovodu umiestneného pod povrchom verejnej komunikácie deliacej pozemky stavebníka a sťažovateľky je titulom na priznanie postavenia účastníka. Uvedené tvrdenie sťažovateľka viackrát označila za kľúčové. Ústavný súd dodáva, že § 59 ods. 1 písm. b) stavebného zákona v prvom rade

reflektuje občianskoprávnu zásadu *superficio solo non cedit*, v dôsledku čoho vlastník pozemku a vlastník stavby na ňom môžu byť dve odlišné osoby, ktoré navyše môžu byť plánovanou stavbou dotknuté rôznym spôsobom. Preto výklad najvyššieho súdu rozlišujúci stavby na susednom pozemku a stavby pod jeho povrchom nemožno považovať za rozporný s účelom zákona a rozporný s čl. 152 ods. 4 ústavy, ako namietala sťažovateľka.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomoci, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov vo veciach správneho súdnictva podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2015